

De derde kom zijn is niet per se slecht

Aantal volgers: 4.823

ZIT JE NOG LEKKER? GEEN LAST VAN JE NEK OF RUG OP DEZE stoel? Wil je misschien iets uit de automaat, een Snickers of zo? Ik heb er wel trek in, eigenlijk al sinds ik over die minibar vertelde. Ik krijg hier niet zo heel veel lekkere dingen. Wil jij er misschien eentje voor me kopen? Ik zit even zonder geld. Ik betaal je terug als ik hieruit kom. Dan koop ik een heleboel snoep en chocola voor je, als je dat wilt. Ik vind het een beetje gênant om je dingen te moeten vragen. Ik heb nog nooit iemand iets gevraagd, vroeger. Als kind kreeg ik dan ook niks. Later, toen ik Aurélie werd, nam ik gewoon.

Zie het maar als een bewijs van hoeveel ik veranderd ben. Nee, wacht, ik wil geen Snickers, doe toch maar een Kinder Bueno. Jij mag de tweede wel, goed?

De nacht na het feest ontplofte mijn telefoon. Nou ja, bij wijze van spreken dan. Hoewel het me niet had verbaasd als er door al die followers, mentions, likes, privéberichten en tags echt iets kapot zou zijn gegaan. In een kamer kun je immers ook maar een bepaalde hoeveelheid mensen kwijt. En mijn telefoon is veel kleiner.

Maar dat oude rotting kon het nog net aan. Ik had er een paar duizend

nieuwe volgers bij. Mijn ene Instagramfoto van gisteren had bijna evenveel likes. En er waren comments! De meeste waren vrij nietszeggend, smileys met hartjesogen of zo'n vuurtje. Maar toch. Dat soort berichten kreeg ik op mijn oude account nooit. Ja, heel soms van een paar populaire meisjes uit mijn klas, maar ik vermoedde altijd dat die sarcastisch bedoeld waren. Verder stond mijn inbox vol DM's van vieze mannen. Dat was dan weer niet nieuw, maar ik had er nooit zo veel in een keer gehad. Toch een prestatie. En ik was getagd in foto's van anderen. Dat bleken vooral fanaccounts van Josephine die haar foto opnieuw plaatsten, en een paar onzinaccounts. Maar toch. Ik was nooit eerder ergens in getagd! Van blijdschap sloeg ik op mijn kussen.

Het ging gebeuren. Ik werd iemand.

Voordat ik die ochtend op mijn telefoon had gekeken, had ik nog even met het idee gespeeld om mijn plannen voor mijn nieuwe leven toch te staken. Om mijn account te verwijderen en gewoon met hangende pootjes terug naar mijn ouders te gaan. Gewoon te gaan studeren, gewoon weer bij de Zeeman te gaan werken. Misschien kon ik na een tijdje alsnog een kamer huren en leuke studentendingen doen, zoals in het park hangen en op donderdagavond naar de kroeg. Ik kon vrienden maken op de universiteit en vaag doen over mijn afkomst, in plaats van dat ik ingewikkelde leugens zou vertellen over een stad waar ik nog nooit geweest was.

Maar al die aandacht voelde te goed. Nog één nachtje extra in dit hotel dan.

'Sorry, hij zegt dat je je limiet bereikt hebt,' zei de receptioniste. Het was weer een andere dan gisteren of dan eergisteren. Deze had een slaperig gezicht en een litteken onder haar linkeroog. Dat litteken stond haar goed, het gaf haar wat meer persoonlijkheid.

'Kun je het nog een keer proberen?' vroeg ik. 'Misschien was er even een storing.'

De receptioniste zuchtte en haalde de kaart weer door het apparaat. Alles aan haar straalde uit dat ze wist dat het niet zou werken. Dat klopte ook.

‘Je kunt ook met je gewone pinpas betalen, hoor,’ zei ze. ‘Of cash. Dat is allemaal geen probleem.’

‘Mmm,’ zei ik. ‘Weet je, ik check anders zo wel gewoon uit. Eigenlijk hoef ik niet te blijven.’

Het was gek om te bedenken dat ik eergisteren nog op de sociëteit zat, tussen een hoop blonde mensen. Waarom waren er zo veel mensen blond? Iedereen lachte. Ze hadden een Gooise r. Ik had zelf ook een beetje een Gooise r, niet dankzij mijn ouders, maar dankzij mijn klasgenoten. Xantippe zat naast me. Ze lachte het hardst van iedereen. Xantippe was niet blond, ze had lang, onverzorgd haar in een doffe kleur donkerbruin. Ze had een grote neus en diamanten oorbellen. Xantippe was zo rijk dat ze alles kon doen wat ze maar wilde. De wereld rondreizen, een huis kopen met een gigantisch zwembad en niets anders doen dan de hele dag rondjes zwemmen, onverkoopbare kunst maken. Maar Xantippe ging econometrie studeren, zodat ze nog meer geld zou verdienen. Als haar kinderen later net zo slim zouden worden als zij, zou haar familie over een paar generaties ongeveer al het geld van de wereld bezitten. Xantippe was tot nu toe aardiger tegen me geweest dan iedereen die ik kende. Ze had me haar lippenbalsem geleend en gezegd dat ik écht een keer haar zus moest ontmoeten, omdat die precies hetzelfde gevoel voor humor had als ik. Het was nooit in me opgekomen dat ik een bepaald soort gevoel voor humor had.

Ik had Xantippe verteld dat ik uit Laren kwam. Dat voelde gewoon beter dan Hilversum. Sloeg natuurlijk nergens op, want in Hilversum stonden ook enorme villa's.

Xantippe had Milou geroepen. Milou zag eruit als het gemiddelde van

alle andere studenten. Milou kwam echt uit Laren. Milou vroeg op welk adres ik precies woonde.

Teleurgesteld, met mijn niet-werkende creditcard in mijn hand, liep ik terug naar mijn kamer om me op te maken. Daar zag ik dat ik een WhatsAppbericht had.

Hee, hoe is het? Ik heb om 11.00 afgesproken met een vriendinnetje van me om te ontbijten bij The Lighthouse, kom je ook? Xxxxx

Ik wachtte een kwartiertje voor ik terugapte dat ik er zou zijn. Ik was meteen weer een beetje blijer. Josephine wilde me nu alweer zien! Maar eerst ging ik hier ontbijten – ik had er immers al voor betaald. Het eten was nog steeds even overdadig en mooi en vers als gisteren. Toch genoot ik er iets minder van, door die stomme limiet van Xantippes creditcard (waarom stond die limiet nou weer zo laag ingesteld? Waar heb je anders een creditcard voor?). Ik wist niet waar ik vanavond heen moest. Ik had nog wel wat geld, maar niet genoeg om in dit hotel te overnachten. Of in een ander hotel dat net zo goed was als dit. Met lange tanden stopte ik croissant na croissant in mijn mond. Ik liet er ook een paar in mijn tas glijden. Voor vanmiddag. Toen ik naar buiten liep, zag ik Sterre, het meisje dat gisteren tegen de champagneglazen had gestoten, het ontbijtbuffet aanvullen. Ze staaarde me aan alsof ze me herkende, maar niet meer helemaal kon thuisbrengen wie ik precies was. Ik keek gauw de andere kant op. Het was maar beter dat ze niet doorhad dat ik dezelfde persoon was als het meisje met de blonde highlights van gisteren.

Daarna ging ik mijn tas inpakken. Als ik het hotel uit moest, kon ik me vanmiddag niet meer omkleden, dus ik verruilde mijn spijkerbroek voor een wit jurkje met korte wijde mouwtjes. Het was mijn meest

Josephine-achtige kledingstuk. De andere kleding stopte ik allemaal in mijn weekendtas. Ik vouwde alles extra strak op, zodat er plaats was voor al die flesjes Fabulateur, of wat daar nog van over was. Ik staaarde treurig de kamer rond. Ik wilde niet weg.

Niet zo mokken, sprak ik mezelf toe. Ooit kom ik hier terug, en dan blijf ik hier meteen lekker lang. Misschien ga ik hier zelfs wonen.

Ik besloot de geurstokjes die op het bureau stonden in mijn tas te stoppen. En de theezakjes. Ik wilde eigenlijk ook nog graag de badjas meenemen, maar die kreeg ik met geen mogelijkheid erin. Terwijl ik er weer wat spullen uit haalde in de hoop meer plaats te maken, zag ik mijn telefoon oplichten. Josephine had me weer geappt.

We zijn iets vroeger, dus je kunt al komen als je wilt xxxxx

Met een zwaar hart checkte ik uit bij de receptie. Daar liet ik ook mijn weekendtas achter, met de belofte dat ik hem later vandaag zou ophalen. Ik had al opgezocht waar The Lighthouse was: in Zuid, ongeveer tien minuten lopen.

Buiten was het warm, maar niet plakkend. Ik schudde mijn haar nog eens los en zette mijn hakken zelfverzekerd neer op het trottoir. Klik, klak, klik, klak. Ik liep het Vondelpark in, want daar was ik nog helemaal niet geweest. Mijn enkels waren nog niet bijgekomen van gisteravond, en het lopen op hakken viel me zwaar. Iedere stap deed zo veel pijn dat ik overwoog om ze uit te doen en vlak voor het café weer aan te trekken. Maar ik deed het niet. Ik bleef extra lang in het park, tot vijf voor elf.

Vervolgens liep ik richting The Lighthouse. De huizen in Zuid waren prachtig, zo groot en klassiek en mooi onderhouden. Ik liep langs een bakker, en uit de winkel kwam de geur van croissants me tegemoet. Als ik niet zo vol had gezeten van het ontbijt, had ik waarschijnlijk weer trek gekregen.

Ik sloeg de hoek om en daar zag ik ze meteen. Josephine, met haar lange haar met al die kleuren bruin. En haar vriendin, met een korte, donkere bob. Haar haar leek van de achterkant eigenlijk wel wat op dat van mij. Josephine droeg een crop top en culottes, haar vriendin een heel kort grijs jurkje met lange mouwen. Allebei droegen ze sneakers. Hun telefoons lagen op tafel.

Josephine zag me aankomen. ‘Hé schat,’ riep ze. Haar stem schalde over het terras. Haar vriendin draaide zich om. Ik herkende haar meteen.

‘Hoe is het?’ vroeg Josephine, die was opgestaan om me gedag te zeggen. Ze gaf me één zoen. Oké, dat moest ik onthouden. Haar vriendin zoende me ook. Oké, die had ik niet aan zien komen.

‘Dit is Aurélie,’ zei Josephine. ‘Uit Parijs!’ Ze klonk intens tevreden. Haar huid zag er zacht en glanzend uit, alsof ze geen make-up op had, afgezien van een beetje wenkbrauwpotlood en subtiele lippenstift. Het was de perfecte look. Cool zonder moeite te doen. En dat op sneakers! Ik had het gevoel alsof ik ieder moment out kon gaan van de pijn in mijn voeten.

De vriendin van Josephine zag er niet uit als iemand die cool was zonder moeite te doen. Haar huid was poederig, haar wenkbrauwen scherp als een mes, maar haar eyeliner was knoeierig. Ze keek me aan met een blik die het midden hield tussen geïnteresseerd en pissig. Haar telefoon had ze inmiddels in haar handen. Haar feloranje ING-pas stak uit het hoesje. Ze moest voorzichtig doen, anders zou ze hem nog verliezen.

‘Dit is Catharina,’ zei Josephine, ‘de echte Catharina! Van voren lijken jullie helemaal niet zo op elkaar, haha. Ze is mijn beste vriendin. Ik ken haar al sinds Twitter nog relevant was.’

Beste vriendin? Kwam ze nu mee. Beetje raar. Ik zag haar online altijd met Rania, een influencer die bekendstond om haar fantastische outfits. Ik vroeg me af of ik die binnenkort ook zou ontmoeten. Ik hoopte het wel, ik was nieuwsgieriger naar haar dan naar Catharina.

‘Leuk je te ontmoeten,’ zei Catharina.

Ik knikte instemmend en ging zitten op de stoel tussen hen in. ‘Heb je lekker geslapen, Josephine?’

‘Heerlijk,’ zei ze. ‘Al ben ik alsnog best brak.’ Voor de vorm gaapte ze even. Ik geloofde er niks van.

Een serveerster kwam langs met twee grote cappuccino’s. ‘Gewone melk,’ zei ze, en ze zette er eentje neer voor Catharina, ‘en havermelk,’ en ze zette die voor de neus van Josephine. ‘En wat wil jij?’ Ik bestelde een latte macchiato. Met havermelk.

Josephine ging staan om een foto te maken van de twee koffies. ‘Voor Stories,’ verklaarde ze. Daarna gaf ze haar telefoon aan Catharina. ‘Kun jij even een snelle maken? Ook voor Stories.’ Catharina maakte tien minuten lang foto’s van Josephine, die in verschillende houdingen glunderde naar haar koffie.

‘Oké, laten we iets te eten bestellen,’ zei Josephine. Ze gaf de menukaart aan mij. ‘Ik weet al wat ik wil.’

‘Weet je, ik hoeft niet te ontbijten,’ zei ik snel. ‘Ik heb al gegeten in het hotel. Ik was toevallig net klaar toen je me appte.’

‘Aah, zonde,’ zei Josephine. ‘Deze plek staat bekend om de Spanish breakfast bowls. Ze zijn echt heel cool. En lekker.’

‘Helaas.’ Ik hield mijn hoofd verontschuldigend schuin. ‘Ik zit echt vol. Volgende keer!’

‘Heb je echt niet nog een gaatje?’ vroeg Josephine. ‘Ik trakteer!’

‘Dat is toch niet nodig,’ zei ik.

‘Jawel, want het is ook weer content, weet je. Ik ga er foto’s van maken. Of nou ja, Catharina gaat het doen, maar het is voor mijn Insta. Mag ik er eentje voor je uitzoeken? Je hoeft hem heus niet helemaal op te eten.’ Ze zei het zonder een greintje schaamte. Nog voordat ik ja had gezegd, bestelde ze bij de serveerster drie verschillende bowls. Vervolgens begon ze met Catharina te roddelen over de presentatrice die een relatie had met haar

stiefzoon en over het model met de mislukte lipfillers. ‘Heb je gezien hoe ze online loopt te slijmen bij Alexander Ciotti,’ zei Josephine. ‘Ze wil echt zo graag dat hij haar fotografeert.’ Ze trok een vies gezicht.

‘*Mission impossible*,’ snoof Catharina. ‘Misschien als ze weer die mislukte fillers neemt. Dat was het enige wat nog een beetje speciaal aan haar was. Maar Alexander fotografeert echt alleen maar bóéiende mensen. Sowieso nooit Nederlanders. Nederland is een klein boerenland. We kennen hier totaal geen glamour. Daarom wil ik binnen vijf jaar naar Los Angeles verhuizen.’

Toen ik niet-begrijpend opkeek, legde Josephine me uit dat Alexander Ciotti een New Yorkse kunstenaar was die bekendstond om zijn celebrity-foto’s van krachtige vrouwen (‘en een paar mannen die ook krachtige vrouwelijkheid uitstralen’). Het was Josephines grootste droom om ooit door hem op de foto gezet te worden. (‘Daarna kan ik gerust dood. Hoewel dat jammer zou zijn, want dan kan ik er niet van genieten.’) Catharina vond hem overschat, zei ze. (‘Hij moet het allemaal hebben van de mensen op de foto, niet van zijn talent.’) Josephine stelde vervolgens dat Catharina misschien een beetje jaloers was. (‘Ik bedoel, jouw foto’s hangen nog niet in galleries.’). Waar ze het in ieder geval over eens waren: wie door deze man op de foto gezet werd, had het gemaakt.

Toen de bowls op een dienblad naar ons toe kwamen, haalde Catharina haar camera tevoorschijn. Ze rangschikte ze zorgvuldig op de terrastafel en maakte vanuit verschillende hoeken foto’s. Ik hield de inmiddels lege koffiekopjes vast, zoals Josephine me had gevraagd.

‘Drie ziet er inderdaad beter uit op de foto dan twee,’ zei Josephine.

‘Dat moet jij onderhand toch wel weten, muts,’ antwoordde Catharina terwijl ze doorschoot. Het voelde alsof iedereen naar ons staaarde. Keken ze naar Josephine en Catharina? Of keken ze naar mij, zich afvragend wat deze nobody deed bij deze beroemde influencers?

‘Oké, nu een paar van jou,’ zei Catharina.

Josephine schoof haar stoel naar achteren en ging schuin zitten, zodat ze haar lange benen over de leuning van de stoel kon draperen. Toen pakte ze de bowl. Ze haalde haar hand door haar haar en beet sensueel op haar onderlip, terwijl ze naar haar bowl staaarde. ‘En nu eentje waarbij je in de camera kijkt,’ aldus Catharina. ‘En kun je ook even met je vork erin prikken?’ Dat waren de eerste van de vele poses die Josephine zou aannemen. Toen we eindelijk mochten eten, had ik inmiddels alweer een beetje trek.

‘Wat doe jij in het dagelijks leven?’ vroeg Catharina aan mij.

‘Ik ben net overgekomen uit Parijs,’ antwoordde ik. ‘Josephine heeft het je misschien wel verteld. Ik wil mijn Nederlandse roots wat beter leren kennen. Daarom ben ik hier komen wonen. Nou ja, op dit moment woon ik nog in hotels. Ik zoek nog een appartement. En volgende week begin ik aan mijn studie. En jij?’ Ik wist donders goed wat Catharina in het dagelijks leven deed – niet alleen omdat ik dat net had gezien, maar ook omdat ik haar al langer volgde dan Josephine.

‘Ik ben fotograaf,’ zei Catharina.

‘Wat cool. Wat doe je? Portretten, natuur, nieuws? Of allemaal van dit soort shoots voor Instagram?’

‘Van alles en nog wat. Ik heb veel interesses. En ik vind ook dat ik alles moet kunnen. Ik wil mezelf allround ontwikkelen.’

‘Cath was vroeger beautyblogger,’ vertelde Josephine enthousiast. ‘Ze was een van de eersten in Nederland die écht heel groot was op YouTube.’

‘Ja, maar nu ben ik fotograaf.’

‘Catharina is in Nederland echt superbekend. En ze heeft zichzelf alles geleerd, wist je dat? Websites bouwen, coderen, videobewerking. Nerdy, hè? Maar ze heeft besloten haar hart te volgen. Ze wilde niet langer foto’s en filmpjes maken en leven van sponsordeals, maar ze wil gewoon kunst maken. Daarom is ze een fotografieopleiding gaan doen. En nu is ze dus fotograaf. Ik denk dat je op een dag je eigen tentoonstelling hebt.’

‘Dat is wel het plan,’ zei Catharina ernstig. ‘Ik ben mezelf nu nog aan

het ontwikkelen. Het is een spannend nieuw avontuur. Maar het is heerlijk om je creatieve energie kwijt te kunnen en een beetje artistiek te denken. Ik zie ineens zo veel meer om me heen. En met mijn fotografie probeer ik andere mensen dat ook te laten zien.'

'Waar heb je je opleiding gedaan?' vroeg ik onschuldig. 'De kunst-academie?'

'Nee,' zei Catharina vaag, 'ergens anders.'

'O, waar dan?' vroeg ik. 'Ik zit er ook over te denken om fotograaf te worden.' Ik wist natuurlijk allang dat Catharina niet meer had gedaan dan een online cursus. Maar in combinatie met haar Photoshopskills leverde dat best aardige plaatjes op voor Instagram, moest ik toegeven. Hoe onuitstaanbaar Catharina online ook was, ze had een goed oog.

Catharina gaf niet echt antwoord, maar stelde in plaats daarvan een vraag. 'O ja? Is fotograferen ook jouw passie?'

'Ik weet het nog niet echt,' zei ik, 'ik ben nog een beetje zoekende. Maar dat ga ik uitvinden. In Amsterdam.' Ik begon een verhaal over mijn jeugd in Parijs. Dat het leuk is als je ouders zo veel mensen kennen, dat je op zo veel feesten komt, dat je zomaar banen aangeboden krijgt bij coole merken als je nog maar net van de middelbare school komt. Maar dat het ook verstikkend is als het je allemaal zo gemakkelijk wordt gemaakt, wanneer iedereen al bij voorbaat denkt dat je heel succesvol gaat worden. Dat iedereen je ziet als een actrice of ontwerpster of CEO in de dop. 'Ik wil het op eigen kracht doen,' zei ik ernstig. 'Daarom ben ik naar Amsterdam gekomen. Ik wil ook iets van de grond opbouwen, net als jij hebt gedaan.' Josephine had tijdens mijn hele verhaal goedkeurend zitten knikken, maar toen ik Catharina een compliment gaf, keek ze pas echt gelukkig. Catharina zelf glimlachte naar me. Eindelijk.

'Ik krijg ineens een ideeetje,' zei Josephine. 'Cath. Nu jij toch een jaar gaat reizen... kan Aurélie niet jouw huis onderhuren? Dan hoef je geen vreemde te zoeken, van wie je bang bent dat die aan je spullen zit. En dan

kun je Campari gewoon in zijn eigen omgeving laten, Aurélie zorgt wel voor hem. Dan kan zij ondertussen een beetje Amsterdam ontdekken en kijken waar ze uiteindelijk heen wil. Wat denk je daarvan? Aurélie, lijkt dat je ook niet leuk?’

‘Ga je weg?’ vroeg ik niet-begrijpend.

‘Ze gaat vanaf volgende maand reizen door Azië,’ antwoordde Josephine. ‘In d’r eentje. Zo stoer.’

Catharina weifelde even. ‘Misschien is dat wel een idee,’ zei ze uiteindelijk. ‘Ik had eigenlijk al een onderhuurder geregeld, maar die ken ik inderdaad niet. En mijn ouders zaten al te zeiken over Campari, over die witte haren op hun zwarte bank. Aurélie, jij lijkt me wel iemand die van katten houdt. Zou je dat willen? In mijn huis, en dan op Campari passen? Het is een heel leuk huis, heel licht, en je hebt zelfs een dakterras.’

‘Klinkt goed,’ zei ik, zo kalm mogelijk, en ik deed alsof ik nadacht. ‘Waar is het?’

‘In De Pijp. Echt heel dicht bij het Sarphatipark.’

Daar had ik weleens van gehoord. Dus ik zei ja, bedankt, laten we het doen.

‘Mooi zo! Je kunt er al over twee weken in. De huur is 1750 euro per maand, maar omdat je op Campari past, kan het wel iets omlaag.’ Ze keek samenzweerderig.

Josephine zag er nóg blijer uit dan dat ze zojuist had gedaan. Toen Catharina even later naar de wc ging, fluisterde ze me toe: ‘Dat had ik trouwens helemaal niet spontaan bedacht, hoor. Dit was altijd al mijn plan. Daarom had ik jou ook uitgenodigd als derde kom.’

De komende tijd had ik een huis! Een echt huis met een dakterras! Ik was dolgelukkig, hoewel er twee problemen waren:

1. Het duurde nog twee weken voordat ik erin kon.

2. Ik had nog niet bedacht hoe ik aan ‘iets minder dan’ 1750 euro per maand kon komen.

Maar dat was te doen. Het universum had dit niet voor niets in mijn schoot geworpen.

En als ik vertelde dat het slechts voor twee weken was, hoefde Bascha niet te denken dat ik mislukt was, toch? Dan kon ze gewoon de waarheid horen: dat ik een klein logistiek probleemje had.

‘Luister,’ zei ik nadat we vijf minuten over koetjes en kalfjes hadden gepraat. We stonden in Bascha’s kamer – ik was eerst op de bank geploft, maar Bascha was blijven staan, dus toen was ik ook maar weer gaan staan. Bascha had een zolderkamer in Amsterdam Nieuw-West. Ze ging via het algemene trappenhuis naar boven. Als ze naar de badkamer wilde, of wilde koken, moest ze door de voordeur naar binnen bij haar huisgenoten. Het leek me niet erg gezellig. Naast haar naaimachine op haar bureau stonden een waterkoker en een doos thee, en in de hoek zat een wastafel met een tandenborstel erop. Ik was razend benieuwd of ze daar weleens in plaste als ze midden in de nacht wakker werd.

‘Ik heb een heleboel coole nieuwe vrienden gemaakt. Josephine is instagrammer, weet je wel? En Eric heeft ook een bekend YouTubekanaal. En Franklin is *upcoming* acteur.’

Bascha kende ze alle drie niet. Natuurlijk niet. Bascha was niet iemand die tijd verspilde met urenlang scrollen op haar telefoon. Daarvoor had ze veel te veel te doen: Bascha was druk met het ontwerpen van kleren, het naaien van kleren en het fotograferen van deze kleren. Het waren originele, extravagante creaties: wijde petticoats van glanzend paars materiaal. Lange jassen van nepbont, met tanden op de schouders en een staart die je kon gebruiken als riem. Blouses met mouwen die wijder waren dan het lijfje. De creaties staken af bij haar persoonlijkheid: klein, stil, muizig. Ze praatte alleen als het écht moest, en eigenlijk dan soms ook niet eens.

Het was verschrikkelijk om met haar om te gaan. Vooral omdat ik ergens vermoedde dat Bascha, die achter haar rug om altijd stiekem werd uitgelachen door onze klasgenoten, later ongetwijfeld een beroemde modeontwerper zou worden die muizige meisjes over de hele wereld zou inspireren. Bascha was iemand met wie het wel goed zou komen, dat wist ik zeker.

‘En Catharina, die ken je toch wel? Die vroeger beautyblogger was en nu fotograaf? Nou, ik ken haar inmiddels ook goed, dat gaat best snel. Ik ga dus voor een jaar lang in haar appartement wonen om op haar kat te passen als zij reist. Dat had ze me gevraagd, want ze wilde graag dat haar kat een vertrouwd gezicht zou zien, en dat snap ik ook wel. En ik had natuurlijk nog niet definitief ja gezegd tegen een andere kamer, dus het kon nog. Het is ook niet vervelend hoor, een appartement helemaal voor mezelf, midden in De Pijp! Met een dakterras. Wil je een keer langskomen? Ik heb het gezien, het is echt heel mooi.’

Bascha luisterde geduldig naar mijn geratel en zei dat ik veel geluk had. Ze klonk nogal monotoon. Maar volgens mij had Bascha het niet in zich om anders te klinken. Ik verplaatste mijn gewicht naar mijn andere been. Hoewel ik mijn hakken direct had uitgedaan toen Josephine en Catharina naar een andere afspraak waren gegaan, deden mijn enkels nog steeds pijn.

‘Nee, maar echt, het wordt zo leuk. Misschien kunnen we een keer samen koken, en het dan op het dakterras opeten. Dan kun je ook mijn vrienden ontmoeten. Heb jij al veel vrienden gemaakt op je modeopleiding?’

‘Heb de eerste dag nog niet gehad. Maar mijn huisgenoten zijn wel oké,’ mompelde Bascha.

‘We gaan echt veel lol hebben,’ zei ik. ‘Wie had dat gedacht hè, op de middelbare school? Al onze klasgenoten zitten nu waarschijnlijk in zo’n klein kutkamertje.’ O wacht, daar zaten wij nu ook. ‘Maar het enige is,’ zei ik toen snel, ‘dat ik hiervoor een andere kamer heb moeten afwijzen, waar ik anders in was gegaan. Die was ook heel leuk hoor, hij zat in de

Jordaan. Maar ja, zo'n heel appartement is natuurlijk toch beter, zeker als je een vriendin een plezier doet. Dus eh... kan ik een paar nachtjes bij jou logeren?’

Bascha's mond viel nog net niet open. ‘Bij mij? Wil je niet liever bij die Josien of zo? Of Catherine? Aangezien dat nu je vriendinnen zijn?’

‘Ga ik ook,’ antwoordde ik. ‘Maar ik wil een beetje afwisselen bij wie ik slaap. Mijn vrienden zijn heel druk, weet je. Zeker Ca-tha-ri-na, zo vlak voordat ze zo lang van huis gaat. Ik wil haar niet te veel voor haar voeten lopen.’ Ik zette een smekend gezicht op. ‘Alsjeblieft? Een paar dagen maar. En daarna ga ik een paar dagen naar Jo-se-phi-ne. Maar zij heeft nu buitenlandse vrienden over de vloer, dus het kan even niet bij haar. Alsjeblieft? Je weet dat je ook altijd bij mij mag slapen, dat heb ik je net min of meer aangeboden...’

Bascha zuchtte en haalde haar schouders op. ‘Weet niet of m'n huisgenoten het goed vinden als ik nu al iemand uitnodig.’

‘Maar ze zullen me niet zien!’ zei ik. ‘Ik ga door deze ingang. En overdag ben ik toch de hele dag weg met mijn vrienden. Ik gebruik de keuken ook niet, want ik eet wel in restaurants. Ik hoef alleen één keer per dag te douchen, en dat doe ik wel op een tijdstip waarop mensen niet in de badkamer hoeven. Echt, ik ben net een geest. Zelfs jij zult geen last van me hebben.’

Bascha zuchtte weer en haalde weer haar schouders op. Uiteindelijk stemde ze in met het plan dat ik drie nachtjes zou blijven. Daarna moest ik maar naar Josien. Of zo.

Ik bedankte haar uitvoerig en begon over de dakfeestjes die we straks samen in mijn nieuwe huis zouden geven. Bascha leek nog steeds matig enthousiast. Logisch. Waarom zou ze blij zijn? We waren nooit echt vrienden geweest. En namen van bekende instagrammers en modellen kende ze niet, dus haar daarmee paaien lukte niet echt. Ze wist alleen dingen over modeontwerpers. Misschien ontmoette ik er binnenkort een paar en kon ik haar voorstellen. Dat zou leuk zijn.

‘Ik ga nu trouwens weer weg,’ zei ik. ‘Ergens een drankje doen met de meiden en daarna tapas eten.’ Dat was niet waar. Helaas. Ik zou ergens patat halen en die in een park opeten. Misschien het Sarphatipark, om een beetje mijn nieuwe buurt te verkennen. Dat sprak me een stuk meer aan dan de rest van de avond op deze deprimerende twaalf vierkante meter blijven. ‘Wat ga jij doen?’

‘Thuis eten. Nieuwe naaipatronen opzoeken.’

‘Ik zou je meenemen, maar helaas hebben we al gereserveerd,’ zei ik. ‘Het was erg moeilijk om een reservering voor vier te doen, zo last minute. Vijf gaat echt niet meer lukken.’ Voordat ik de deur uit liep, keek ik nog een keer om en zei: ‘Ik vind het wel heel cool dat je hier op jezelf bent gaan wonen. Hilversum is niet zo ver weg – ik dacht dat je op en neer zou gaan reizen.’

Bascha antwoordde dat ze gewoon graag weg wilde.

‘We zijn één,’ antwoordde ik.

Dat was zo’n domme opmerking dat ik blij was dat Bascha maar gewoon haar mond hield. Dat sprak dan weer voor haar.